Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Munch, A.
Titel | Title:	Sangerinden : et Digt.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Christiania : Johan Dahl, 1837
Fysiske størrelse | Physical extent:	30 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

843
Munch
Sangerinden.

SKAND. SELSKAB.

Bibliotheca regia publica.
53.-983.
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°
1 1 53 0 8 07939 3
+REX
BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Sangerinden.

Sangerinden.

Et Digt

af

A. Munch.

SKAND:SELSKAB.

Christiania.

Johan Dahl.

1837.

Trykt i Johan Dahls Bogtrykkerie,
af E. A. Schmelling.

SKAND:SELSKAB.

Italien, du mine Drømmes Land,
Du Morgenskjær om Sjælens mørke Rand —
Jeg hilser dig med dine friske Ranker
Dit varme, aabne Hav om deilig Strand!
Jeg aner vel dit unge Liv, som banker
Med stærke Slag dybt under Ætnas Brand —
Ak! skjøndt din Pragt jeg aldrig øine kan,
Til dig dog flyve mine bedste Tanker.

Jeg har opdaget paa mit Væsens Bund
En stille Kraft, en Alf med brede Vinger
Som tager mine Ønsker let, og bringer
Dem til Hesperien, til Livets Mund,
Et Øieblik, en natlig Time kun.
Mens Formen hviler i de tunge Bøiler
Fastlænket til sin kolde Klippegrund —
O! da gaaer Alfen ud for slappe Tøiler

Og seiler over Sydens blanke Sund,
Og svømmer i en varm Orangelund,
Hvor Natten aander i en sværmerisk Blund
Og Maanen seer paa hvide Marmorsøiler.

Fra slig en natlig Reise bragte jeg
Tilbage med et Syn, en egen Drøm.
Her er den nu. Dens Billed vakte jeg
Til Liv af Phantasiens dunkle Strøm,
Mens Glemsels Taage over Skyggen faldt.
Hvad Under om den svæver ubestemt
Her for dit Øie, som en halvforglemt
Natscene, hvor kuns enkelte Momenter
Fremspringe klart belyste, medens Alt
Det Andet ei i Dunkelheden kjendt er. —

Det var i Napoli. En sydlig Kvel
Gjød sine kjøle Skygger som et Væld
Af Duft og Friskhed over Trylleskaden.
Det muntre Folk slog al sin Sorg ihjel
Og jog i tusind Bølger gjennem Gaden,
Trykked hinanden, loe kun over Skaden
Og gramsed efter Øieblikkets Held.
Paa Marmorsliserne laae Lazzaroni
Og baded sig i Aftenduftens Lyst

Som spillede om deres nøgne Bryst
Mens sødt de laae og spiiste Maccaroni.

Forgyldte Vogne drog i lange Rader
Ad Corso hen, med smukke Damer i,
Og stolte, mørke Kavalleerparader
Omsværmed dem med ømt Galanteri
Og sprængte Folkets tætte Barrikader.
Det hele Tog gik til San Carlo. Thi
En romersk Sangerinde, vidt berømt,
Gav denne Aften førstegang Concert.

Did skulde hele Verden. Thi at synge
Er Sydens rette Liv, det har den lært
Selv af Naturens Toner, som der gynge
I al den Frihed som en Gud har drømt.
Det er en Kilde, som er ei udtømt,
Hvis søde Vover sig om Livet slynge
Og kvæge Sjælen, røre blidt og ømt
Ved Alt hvad Hjertet, Hovedet har kjært.

Men medens Sværmen bølger til Theatret
Henad de krumme Gader, som et vatret
Et glimrende og guldbestrøet Baand —

Vi søge Sangerinden. Ak! den Arme,
Hun venter som en halvtbortflygtet Aand
Den Tid, da hun skal give hen sit varme
Sit unge Liv, et Offer for sin Kunst.
Hun hører Publikum til Scenen larme —
Ak! med sin Død hun kjøbe vil dets Gunst.

Et eensomt Huus staaer nær ved Havets Kyst,
Der boer hun med sin Læge. Alt er tyst
Og fredeligt og blidt i hendes Bolig,
Som vilde Aftnens Balsom glide rolig
Og lindrende om hendes syge Bryst.
Et Kabinet, halvt aabent ud mod Havet,
Har Elskeren, har Lægen kjærlig lavet
Tilrette for sin Angiolinas Ro,
En yndig Grotte, Fredens stille Bo.
Dybtrøde Draperier lette hænge
Om Marmorvæggen. Paa en Piedestal
Staaer Amor med en Lyra, fra hvis Strenge
En Sommerfugl sig netop hæve skal.
Gjennem Portalets Buer halvt sig trænge
Det tykke Viinløv, Lauren frisk og sval,
Og dæmre grønne i den stille Hal.
Men bag de ranke Søilerækker skimter
Man Havets Flade, spændt elastisk glat,

Hvorpaa den sidste Aftenrøde glimter.
Og i det Fjerne, mørk som Skjæbnens Nat,
Truer Vesuv udover Søe og By
Og bærer paa sin Top en sortgraa Sky.

Paa en Divan let hviler Sangerinden
Alt prægtigt smykket til sin Høitidsfest.
Den ene Haand hun støtter under Kinden,
Den anden rækker hun mat til sin Gjæst,
Som knæler skjælvende ved hendes Fod.
Han er en kraftfuld Mand, hvis stærke Lemmer
Og blonde Lokker røbe nordisk Blod.
Hans aabne Ansigt skuer ellers kjækt
Og venligt ind i Livets Dyst. Nu gjemmer
Det kun et Udtryk af Dødsangstens Vægt,
Der knuger dræbende hans Ungdomsmod.
Som Læge saae han Fienden krybe trægt
Men sikkert om hans Elsktes skjønne Form —
Nu har den vundet Spil, den fule Orm,
Nu gnaver den paa Livets sidste Rod.

Den unge Læge holder hendes Haand —
Den er saa smal, saa hvid. Dens fine Aarer
Gaae ubedækkede som mørke Baand.
Han føler hvor den zittrer. O, med Taarer

Med bittre Taarer han bedækker den.
Hvert sagte Ryk gaaer tusindfold igjen
Dybt i hans eget Bryst, og dog hans Aand
Med spildte Ønsker, falske Haab sig daarer.

Han slaaer sit Øie op. Han skuer hen
Paa denne ædle Skikkelse, som hviler
Endnu i Livets Fylde der, og smiler
Med navnløs Ynde til sin elskte Ven.
O! er det muligt, kan det være saa?
Skal virkeligt da denne Psyche gaae
Til Orkus ned, skal Intet, Intet blive
Igjen af hvad der var saa skjønt i Live,
Af Alt hvad Øiet henrykt hvilte paa?
See, om det smukke Hoved falder Haaret
I tunge Lokker, duftende og dunkle —
Profilet som med Mesterhaand er skaaret
Af Kunstens Genius, og under fine Bryn
De sorte Øine varmt og fyrigt funkle
Nu med en syglig Glands, og sende Lyn
Af Kjærlighed og Aand i Verden ud.
Men Huden er for bleeg, fast gjennemsigtig,
Og midt paa Kinden viser sig et Bud,
En lille rødlig Plet. Han seer den vist —
Den siger at hans værste Frygt er rigtig.

Nu taler han til hende, og der ligger
Et Liv i hvert hans Ord. Han trygler, tigger
Kun om et Øieblikks, en Times Frist.

Hør Angiolina, Angiolina hør!
O, hvis du elsker mig endnu som før,
Har du ei glemt den Kjærlighed du svoer mig,
Saa syng ei nu, syng ei i Aften kun —
Thi synger du, jeg siger dig du døer.
O ja! jeg seer det i dit Blik, du troer mig,
Du vil ei offre for et Bifaldsraab
Din Kjærlighed, dit Livs den sidste Stund —
O, at jeg kunde tale som jeg vilde —
Men Ro, men Ro maa til. I denne Kilde
Kun der, min Angiolina, er der Haab.

Men Angiolina ryster dog sit Hoved,
Et talende, veemodigt Smiil kun leirer
Sig om de blege Læber. Hun har lovet
At leve for sin ædle Kunst. Den seirer —
Og disse sagte Ord i Luften svinde:
Ah caro mio! jeg er Sangerinde!

Den unge Læge tier, og seer ned
Mod Gulvets Mosaik, som om han ængstes ved

At møde hendes Sværmerblik. Men snart
Hans Kind blier dunkelrød, han Øie klart,
Han taler heftigt i bevinget Fart:
Nei søde Pige! bort med Sangerinden —
Hun er ei mere til. Men Elskerinden,
Men Bruden staaer igjen. Lad være lukt,
Lad hvile skjult det Hav, som i dit Indre
Af Sangens rene Melodier bølger —
Du kan ei bruge det, men kun erindre
Dets stærke Glæder som en Barndomsflugt.
Dog har du ikke mistet, hvad kun dølger
Sig under andre Former mere smukt,
Din Kjærlighed er nu din Sang. Den følger
Dig mere trofast, lover bedre Frugt.
O! kan din Elskers Kys ei Savnet lindre,
Er Kjærlighedens Harmoni da mindre
End Kunstens Triller som du før har brugt?
Desuden hører du dig selv ei til,
Dit Liv er groet til en Andens Bryst,
Din Død er hans. Kan du nu efter Lyst
Og Indfald sætte Begges Liv paa Spil?

See, jeg vil skrifte for dig nu. Jeg vil
Udfolde Livets Hjerteblad. Din Tanke
Kan da forfølge Aaren, ved hvis Ild
Mit Væsens bedste Fibrer leve, banke. —

Du har vel aldrig hørt om Landet Norge,
Det skarpe Spiir i Nordens Hovedkrands,
Det underlige Land, hvis sære Borge
Staae som en Formuur, svøbt i Nordlysglands,
Om Polens gamle, frygtelige Gaade.
Der er jeg født. For Drengens unge Sands
Laae Fædrehjemmets vilde Former mægtigt
Og ægged den med ukjendt Stimulants,
Og speiled sig med Gysen i hans vaade,
Hans drømmerige Blik. Naar Havet vægtigt
Og skummende slog mod den steengraae Kyst,
Naar Bræens blanke Tinde brændte prægtigt
Om Morgenen, før Alt endnu var lyst —
Naar Graneskoven sukked, og de kaade
Vandhvirvler styrted sig i Fossens Dyst —
Da tyktes mig, som om jeg skulde raade
De dunkle Runer paa Naturens Bryst.
Jeg tænkte at jeg hørte Fjeldet tale
Med Kobbertunger fra de hule Kløfter,
Jeg hørte Huldrens Sang i mørke Dale
Hvor Bautastene sove i det svale
Og høie Græs, mens Aftentaagen løfter
De hvide Folder over Mosegrunden.
I alle disse Toner svæved hen
En enkelt Grundakkord. Dens dybe Stemme
Flød sagte i min Sjæl, og snart til den

Var al min Tanke, al min Attraa bunden.
Vel gyste jeg for Stemmens Alvor. Men
Eengang kun hørt, man kan den aldrig glemme,
Om Alting flygter bliver den igjen.
Den ligner Længsel, evig, navnløs Længsel,
Som Fangens, naar han i en søvnløs Nat,
Af Mennesker, af Haabet selv forladt,
Fjernt hører Havet bruse om sit Fængsel.

Jeg troer at denne Veemodsmelodi,
Hiin dunkle Længsel altid ligger i
Naturens raae umiddelbare Klang,
Som den udspringer af en indre Trang.
Hvo har ei følt, selv paa en solvarm Morgen,
I rige, skjønne Egne, dog en svag
Skattering vel af Anelsen, af Sorgen
At sænke sig ned paa den gyldne Dag?
Hvo tænker ei paa Ceylons Undertoner,
Som stige fra Naturens aabne Bryst,
Gaae klagende igjennem Palmens Kroner
Og ryste Mennesket med Vanvids Lyst?

Mit stille Fædreland, dets øde Fjelde,
Dets dunkle Søer, Skove graae af Ælde
Er just et Hjem for dette sære Sprog:

I denne Jordens fjerne, glemte Krog
Kan Dybets Dæmon bruge al sin Vælde
Og aabne Bladet af Naturens Bog.
Her raader den endnu alene, ganske
Som paa den første Skabningsmorgen. Kunst
Og Dødeliges Stykværk ei forvandske
Den vilde Masse med nymodens Dunst.
Her blier den ei forstyrret som har lyttet
Til Gnomens Sang fra Fjeldets vilde Tempel —
Den raae Naturkraft ene er det Stempel,
Som Livet her kan sætte paa Gemyttet.

Nu vel, jeg gav mig hen til denne Kraft,
Jeg lod mig mestre af dens stride Strømme —
Den vakte Anelser og dunkle Drømme
Om noget Herligt, Sjælen havde havt,
Og som den kunde vinde ved at tømme
Til Bunden Bægret af Naturens Saft.
Jeg spændte alle mine unge Kræfter
Til anstrengt Virken, forat jage efter
Jeg veed ei hvad. — Jeg vilde være Læge.
I dette Studium jeg kunde gaae
Naturens Fjed paa Spoer, jeg kunde kvæge
Min syge Sjæl i Haabets friske Blaa.
Den Kunst, som af Naturens Indre henter

Sin rige Lægedom for Livets Kval,
Som lokker ud af Jorden, skjøndt den tier,
Hver mægtig Hemlighed, hver Kraft som vier
Til Liv og Sundhed Dødens mørke Dal —
Hiin Kraft, jeg tænkte, ogsaa aabne skal
For dig en Gjennemgang til Bjergets Hal,
Til Helligdommen, hvor dit Ideal
Er lænket til sin Klippeblok, og venter
Kun paa den nye, den dristige Befrier. —

Ak, jeg bedrog mig. Hvad jeg vandt var kun
Et flygtigt Blik paa Formens Overflade,
Men lukt og mørk blev Grubens rige Bund.
Jeg kunde tælle Blomstens Støv og Blade
Men vidste ei dens Livssafts skjulte Grund.
Jeg kunde ramse op et heelt Register
Arterier og Nerver nok saa net
Man roste mig med Fynd, jeg blev Magister
Og stemplet Læge meget nemt og let,
Men det var ogsaa Alt. Min indre Frister
Var mere mægtig nu, var mere bister
End nogensinde før. Den dunkle Grund
Som breder sig om Sjælen, naar man mister
Et længe næret, ængstligt Haab, var kun
Et Relief for nye Længsler, andre
Phantomer af min vilde Feberblund.

Da drev det mig med Eet til ud at vandre
Fra mine Fædres stille Hjem, forandre
Den trange Scene til et aabent Hav,
Med herlig Storm og salte friske Bølger,
Hvorpaa jeg kunde gribe Rorets Stav
Og styre til den fjerne Kyst, som dølger
Min Længsels Krone, eller og en Grav.

Jeg maatte flygte fra den Aand som knuged
Mig mellem Steennaturen, og som ruged
Med dunkle Vinger selv om min Forstand.
Jeg tog Farvel med Alt, med Fædreland,
Med Barndomsminder, med Forældre. Ja,
Vel husker jeg den sidste Time da
Jeg stod i deres Huus. Min gamle Fader,
Min bolde Fader endnu for mig staaer.
Han tog min Haand, strøg let sit hvide Haar
Tilbage over Panden, og en stille Bøn
Laae i hans Blik. Han sagde: »Gaa min Søn!
Du finder aldrig hvad du her forlader.«

Og du min Moder, arme Moder, dulgte
En blodig Sorg med lette Smiil for mig!
Men da nu Alt var ude, og hun fulgte
Mig ned til Baaden; o! da trængte sig

En Taare dog til Diet, og faldt tung
Og brændende ned paa min Haand. Jeg kjender
Endnu den varme Taare, og den tænder
Erindringen om Hjemmet altid ung.

Min Angiolina! see! jeg har forladt
En Moders Kjærlighed for dig, for dig!
Tør du nu flygte bort, og støde mig
Alene ud i Vanvids tomme Nat?

Nu var jeg i dit Sydens Blomsterhave.
Dens gyldne Luft slog sammen om mit Hoved,
Dens Rigdom bragte mig en Velkomstgave
Af Alt hvad Phantasien havde lovet.
Naturen hilste mig saa øm, saa frodig,
Saa deilig som et Barn naar det har sovet,
Og slaaer de blanke Dine op imod dig.

Men dog bedøvede mig denne Strøm
Af uvant Liv. Jeg kunde ei tilegne
Mig ret endnu de broget rige Egne,
Den varme Luft, saa krydret, elskovsøm.
Som Billederne i en Morgendrøm,
Foer mig forbi Paladser, Søer, Skove

Halvt skjulte i den rosenrøde Dag.
Vilde jeg gribe om den lyse Vove
Veeg den tilbage for mit Favnetag.
Thi endnu fandt jeg ei den Talisman,
Som ene kunde aabne Nordens Sands
For al den fri, originale Glands
I dette underfulde Trylleland.

Jeg aned dog, jeg vidste at her kunde
Jeg finde den. I disse søde Lunde,
Bag disse sjunkne Templer skjulte sig
Den Talisman, som læged Sjælens Vunde
Og gav til Længslen Alt hvad den har savnet.
Ja, den er funden, hviler nu hos mig —
Min Angiolina, kan du gjette Navnet?

Jeg kom til Roma. Verdens gamle Stad
Med kolossale, døde Marmorminer
Saae stille paa mig. Romerørnen sad
Endnu i Slummer paa de graa Ruiner,
Slogt svagt med Vingen, foer i Drømme ad
Den mørke Sky, hvor Fortidsstormen hviner.

De store Levninger af Oldtids Pragt
Bedækkes nu af Pavekaabens Pjalter,

Endymion sover med Dianas Jagt
Og Munken præker fra Kronions Alter —
Men Roma eier dog endnu en Magt
I sine Kvinders deilige Gestalter.

Hvad Under at den hævder end bestandig
Sit Monopol paa Verdens bedste Kunst?
Var Kunstens Alf ei stedse saa forstandig
At beile til de skjønne Kvinders Gunst?
Thi uden den blier Tegningen kun vandig
Og Farvens Pragt opløser sig i Dunst.

Barbarer komme tykt til Romas Høie
At sanke Minder paa en klassisk Muur,
Men før de see sig for, maa de sig bøie
For Magten af en levende Natur —
Saa gik det ogsaa mig. En Kvindes Øie
Er nu mit Rom, og hendes Arm mit Buur.

Min Angiolina, kan Du vel erindre
Hiin Aften da jeg førstegang dig saae?
Jeg sad i Coliseos dunkle Indre —
Mit gamle Drømmeri jeg tænkte paa.
Det matte Aftenskjær blev stedse mindre
Og Maanen som et Hjul paa Muren laae.

Den rige Epheu om Ruinen hængte,
Mod Luften stod Cypressen rank og stiv —
Igjennem Murens Aabning Øiet trængte
Og tabte sig i Tankens Perspectiv.
Jeg saae mit fjerne Fødeland, jeg tænkte
Paa mangen Scene af mit Barndomsliv.

Hvor var jeg nu? Et Drømmebilled kun
Med sine Gjøglesyner havde drevet
Mig fra min Faders Arne, Hjemmets Grund.
Her sad jeg ene nu. Hvad var der blevet
Af al min Stræben, al min Længsels Storm?
Jeg vidste ei hvornær jeg var den Stund,
Som skulde give Liv og Livets Form
Til det Phantom hvorfor jeg havde levet.

Nu saae jeg i det maanelyse Fjerne
To Kvinder paa Arena. Sagte gik
De frem imellem Stenene, og gjerne
Forfulgte dem mit fremtidsrige Blik.
Den Ene fulgte efter som en Terne,
Den Anden satte sig nu paa en lav,
Omstyrtet Søile. Hun var en moderne,
En livsfrisk Hebe i den gamle Grav.

Der sad hun længe drømmende og stum.
Med eet begyndte hun at synge. Sød
Og perlende af Sølvertoner flød
Den unge Stemme i det øde Rum,
Og sang en Klage over Romas Død.
Det var som al den sjunkne Storhed saae
I denne Nat tilbagé, og udgjød
Sin høie Sorg mod Himlens dunkle Blaa,
I denne Sang, saa kvindelig og blød.

"Roma, kan du nu sove
I den deilige Nat?
Stryger ei Luftens Vove
Frisk over Busk og Krat?
Seer du ei Luna smile
Sødt, som i gamle Dage?
Kan du ei — kan du ei ile
Endnu engang tilbage?

Ak! det sukker kun sagte
Fra et brustent Porstal, —
Var det din Aand, som klagte?
Roma! var det din Kval?
Kan dine gamle Cæsarer
Vandre ved Nattetider?
Kan dine Krigerskarer
Røres, naar Maanen glider?

Hvor er din Ørnebringe?
Hvor er dit gyldne Huus?

Knækket i Bryst og Vinge —
Sjunket, sjunket i Gruus!
Fremmede boe og bygge
I dine ædle Ruiner —
Roma! hellige Skygge!
Over din Grav du triner,

Haaber, og kan ikke leve,
Sørger, og kan ikke døe,
Kjæmper, og kan ikke hæve
Dig af den dybe Søe!
Fedeland, Fedeland fagre!
Skal du da evig blunde
Med dine frodige Agre,
Med dine duftende Lunde?

Havde jeg Kræfter at tage
Frelsens Glavind for Dig! —
Ak! mine Arme er svage,
Pigen er bange for Krig,
Eier kun Sangens Gave:
Fattige Fugl i mit Indre
Synger paa Fædrenes Grave
Hvad den kan troe og erindre!

Roma! kan du da sove
I den deilige Nat?
Glider ei Sangens Vove
Klar over Stene og Krat? —
Lad kun de natlige Toner
Smeltende, bølgende drage
Let gjennem Piniernes Kroner —
Roma! Dig gjælder min Klage!"

Jeg lytted aandeløs. Jeg drak den Luft
Som bævede af hendes fulde Sang,
Jeg var tilmode som naar Duggen falder
Om Sommeraftnen paa den tørre Vang
Og vækker Urterne til Liv og Duft.
For mig gik Livets Dække op. Jeg saae
Den lange Række af de indre Haller,
Hvor Sjælens Længsler som Statuer staae
Og Drømmen frem til Virkelighed kalder.

Og da den sidste Tone døde bort
Laae jeg ved hendes Fødder. Halvt forskrækket
Hun vilde flygte, men jeg bad saa øm
Om Aflad kun fordi jeg havde vækket
Den hulde Nattergal af Sangens Drøm.
Jeg vidste neppe hvad jeg havde gjort,
Jeg svimlede, jeg sandsed neppe hvor jeg
Var ilet hen, og dog gik Talens Kilde
Saa let som aldrig før fra mine Læber.
Thi Elskov taler om end Tungen klæber
Til Ganen fast. Tilsidst jeg spurgte, troer jeg,
Om hvad der bragte hende hid saa silde.

Da reiste hun sig i begeistret Hast
Og sagde med en Ild, et Øiekast,

Som ikke kan beskrives, men kun anes:
Her offrer jeg til mine Fædres Manes! —

Hvad skal jeg sige meer? du veed det Alt.
Fra nu af kjender du vor sidste Vandring,
Du veed at alle mine Tanker faldt
Fra nu af sammen i eet Flammepunkt,
Og Kjærligheden blev min Livs Forandring.
Alt hvad der fra min Barndom hviilte tungt
Og gaadefuldt om Sjælens mørke Drømme,
Blev nu en Morgensky, hvor Amoriner svømme,
Og Livet hilste mig saa friskt og ungt.
Nu loe jeg af min fordums gale Jagt
Til Livets Krone mellem døde Stene,
Nu havde Venus Anadyomene
Sin Rosenkrands paa mine Lokker lagt —
Nu havde Amor lært mig, at alene
Det levende, det varme Blik kan raade
Vor dybe Længsels underlige Gaade.

Jeg saae dig hædret med et Romas Gunst
At staae bekrandset under Æres Bue.
Jeg vidste vel, at min var Diets Lue —
Dog blev jeg næsten skinsyg paa din Kunst.
Naar Publikum henrevet og beruset
Dybt lyttede til Englen i dit Bryst,

Naar Brava, Brava, stormed gjennem Huset
Og Alle larmed i ubændig Lyst —
Da stod jeg i en Krog, og drømte glad
At jeg kun vidste Sangens rette Mening:
At Kjærlighed og Kunst her i Forening
Sang til sin Ven et deiligt Elskovskvad.

Men nu min Angiolina, staaer tilbage
Den mørke Slutning af mit Skriftemaal.
Ak! var mit Raseri en stille Klage,
Som kunde dig paa bløde Vinger tage
Og skaane dig for Smertens skarpe Staal!
Men Sandhed kun, den frygtelige Sandhed,
Kan ene vise dig det Redningsbræt
Som du maaskee endnu kan vinde Land ved.

Du blev forandret. Lægen maatte mærke
Din hule Kind, dit korte Aandedræt
Og alle Tegn, fortærende og stærke.
Men længe streed jeg før jeg vilde troe det:
Ak Vished er saa tung, men Haab saa let.
Hvergang at Sangens klare Morgenlærke
Steg jublende mod Himlen fra dit Bryst,
Da blødte Saaret ved hver enkelt Trille —
Og Ormen voxte snigende og tyst
Tilsammen med din Glædes bedste Kilde.

Jeg tænkte ofte at det var den gamle,
Den graa Naturaand fra mit Fædreland,
Som her forfulgte mig, og vilde famle
Med Dødens Fingre over Livets Land
Og lokke mig med blaalig Grubekjerte
Tilbage til min tabte Klippestrand.
Jeg saae at han som Livets Fiende kom
Og lagde sine kolde Kløer om
Mit bedste Liv, min Angiolinas Hjerte.

Og nu, og nu, min Angiolina staaer
Han her hos dig, og frister, at du gaaer
Hen under Bifaldslarm at overrive
Det sidste Baand som holder dig ilive.
Da veed han at jeg er hans egen atter
Hjemfalden er jeg da til Vanvids Latter
Og til den Sorg som ingen Bund kan naae.

O! red mig, red mig Angiolina! Tænker
Du ikke paa dig selv, dit unge Liv —
Saa husk paa mig. Lad ikke Hævnens Lænker
Til Straf fastsmede mig i Hulen stiv.
Kan Noget rødme Dødens hvide Lillie,
Da er det Kjærlighedens stærke Villie! —

Mens Lægen talte havde Sangerinden
Omkring hans Skuldre lagt sin bløde Arm —
Det matte Hoved læned hun med Kinden
Op til den skjønne Beilers stærke Barm.
Her vilde hun dog hvile lidt, forinden
Hun styrted i den sidste Scenes Larm.

Nu endte han, og Angiolina hæved
Sit blege Ansigt mod sin Elsker kjæk.
Der laae ei Sorg paa det. Begeistring bæved
I disse Øine, disse spændte Træk,
En aandig Kraft i hendes Villie leved —
Hun havde kastet Jordens Sorger væk.

Een salig Stund hun havde end tilbage
Af Sommerfuglens Flugt, af Nymphens Fjed —
I bløde Harmonier kan hun tage
Et sødt Farvel med Kunst og Kjærlighed;
Dog ængstes hun ved Edvards dumpe Klage
Og trøster ham med Alt hvad Hjertet veed.

Sørg ei for mig, ei for din elskte Pige!
Var noget Liv saa skjønt som hendes Død?
O! hun har hjemme kun i Tonens Rige,
Til Kjærlighed, til Sang kun blev hun fød —

Og nu kan Livets sidste Toner stige
Til bedre Land, mens Morgnen end er rød.

Du hænger end ved Polens kolde Stemme
Som sang for dig ved dine Fædres Kyst —
Troer du da at Italiens Barn kan glemme
Naturens Toner i sit eget Bryst?
I Sangen kun vi vore Minder gjemme
Og den er Romerindens sidste Lyst.

Italien har mistet sine Kroner
Og Roma sørger paa sin egen Grav,
Men om Ruinen bæve Kunstens Toner
Og vugge Savnet i sit friske Hav.
Ja, Sangerinden er sit Lands Forsoner —
Man kalder mig, jeg følger Landets Krav.

Men, tænker du min Kjærlighed er svunden,
Da kjender du ei ret til Sydens Møe:
Naar engang Elskovs Stjerne er oprunden
Da speiler den sig dybt i Livets Søe!
Jeg elsker dig, som Fuglen elsker Lunden,
Jeg elsker dig, og derfor vil jeg døe.

Der er et Sagn om Kongen, som ei vilde
Forlade Liget af sin døde Brud:

Han sad ved Ligets Side over Gilde,
Den Døde fulgte ham paa Krigstog ud.
Han slæbte hende med sig, til forsilde
Han ækledes ved Gravens visse Bud.

Og dette Eventyr vil Du nu mane
Med al sin Rædsel op igjen ved mig?
Thi Sangen er min Sjæl, mit Liv, min Bane
Og svigter den, da er jeg kun et Liig.
Da vil du gyse for din Elskovsvane
Naar brustne Blikke stirre dødt paa dig.

Lad derfor kun de røde Strømme rinde
Og Lampen blusse høit den sidste Gang!
Da skal din Elskov ei med Formen svinde,
Men leve som Erindring af min Sang.
Og Angiolinas sidste, svage Minde
Skal være blidt som Harpens Efterklang.

Men Edvard blev ei rolig. Bitter Smerte
Var Alt han følte ved den Elsktes Trøst —
Nu var Fortvivlelsen af Lænken løst
Og Haabet slog sin sidste Blomst ihjel,
Og Sorg og Harme traadte til hans Hjerte
Og saae med vilde Blik ind i hans Sjæl.

Vildt sprang han op, og stødte haardt tilbage
Den stakkels Pige, som med sine svage
Og sidste Kræfter vilde holde ham.
Ha! raabte han, saa gaa, gaa til den Skam,
Ov dine smukke Kunster, bol med Mængden
Ogkjøb dens vamle Smiil med Hjerteblod —
Det er en Priis som holder sig i Længden.
Men Kvinde! nei! indbild dig ikke at
Min Sjæl blier syg naar du mig har forladt —
O jeg er stærk, jeg vil tilbage mod
Mit gamle Fødeland. Der vil jeg lægge
Min hede Pande mod det kolde Fjeld,
Indsnøre mig i trange Klippevægge
Og døve Hjertets Slag i Fossens Væld.

Stærkt foer han op og ned med lange Skridt,
Hans Haand var krampeknyttet, sammenbidt
Den hvide Mund, og Kinden marmorbleeg,
Om Panden svulmed høit de mørke Aarer,
Hans Bryst med voldsom Aande sank og steeg
Og i hans Øie brændte kvalte Taarer.
Da gik et sagte Suk igjennem Luften,
Et sagte Suk fra Sangerindens Bryst.
«Ak Edvard« aanded hun. Det var som Duften
Af Natviolen paa en Maanskinskyst —

Bebreidelse og Kjærlighed og Veemod
Laae skjult deri. Det sank paa Edvards Sind
Saa mildt som Taaren paa en sorgbrændt Kind,
Og smelted bort den vilde Kval og Harme,
Og gled til Hjertets sidste Kilde ind.
Der stod han stille, kunde neppe see mod
Den kjære Form, han var af Taarer blind.
Hun kaldte atter, og i hendes Arme
Han sank opløst af Anger og af Lyst.
Han græd den stærke Mand, og al hans Kummer
Og al hans Frygt blev vugget mildt i Slummer
Paa Taarens bløde Hav. O milde Graad!
Du Himlens Glands i Menneskenes Øie
For Mennesket alene blev du til!
Naar Jordens hede Tryk ham kvæle vil,
Da falder Taareduggen fra det Høie
Og Sjælen dufter atter frisk og vaad.

I dette Øieblik lød blidt og bævende
En Barcarole fra den nære Søe.
Det var en Fiskers Sang, men levende
Af al Italiens Længsel og dets Ild —
Snart stærk og tonefuld, snart svævende
Melodisk i det Fjerne forat døe.
Begeistret Angiolina lytted til —
Det var en Varselssang. Hun reiste sig,

I Diet brændte der en selsom Lue,
Med Sjælens Kraft hun kunde Formen kue —
Skjøn stod hun der, en Oldtids Psyche liig:
Du Sangens stærke Aand, Du kalder mig?
See, Romas Datter hører dine Bud.
Kom Edvard, kom! — og led din unge Brud
Til hendes Høitid i de lyse Sale!
Lad nu ei Tanken over Graven dale,
Thi Kjærlighed, thi Sang døer ikke ud,
Den flyer kun hjemad som en Foraarssvale!

Hun tog hans Haand, og svimlende, bedøvet
Han reiste sig mekaniskt for at gaae.
Imidlertid var Natten faldet paa
Saa pludselig, hvert Dæmringsskjær berøvet,
Som det er eget kun for Sydens Himmel,
Med al sit rene, ætherdybe Blaa,
Hvor Tanken taber sig og bliver svimmel.

Neapel eier dog en natlig Lampe,
Som tænder sig naar Natten eensom gyser
Og Mørket stiger af sim gamle Grav.
Det er Vesuv, med sine røde Dampe,
Sin rædselsfulde Fakkel, som oplyser
Med blødrød Glands det stille Land og Hav.
Og denne Purpurstrøm nu gjød sig over

Vor Angiolinas dødindviede Form
Og malte Roser paa de hvide Kinder,
Og lagde Aftenguld om Livets Minder
Og Rosenblade over Hjertets Orm.
Det var som Maanens Skin paa kolde Vover
Hvis rige Glands er ikkun laant, og svinder
Naar Speilet knuses af den første Storm.
Halvt drømmende dog Edvards Øie hvilte
Paa denne falske Glands, og Haabet smiilte
Endnu engang med Farven til hans Frygt —
Han vidste ei, at dette røde Blus
Var Favntag af Italiens Genius,
Som aanded varmt et Afskedskys henover
Det skjønne Legeme, før Død, som sover,
Har vaagnet end og grebet Byttet trygt.

Nu var de borte. Vognen foer afsted
Og Hjulets Rullen gjenlød i det Fjerne.
Men eensomt var det nu i Kabinettet,
Hvor Liv og Hygge dvæled før saa gjerne —
Der aanded Gravens Sorg og tause Fred.
Thi slukket var jo denne Himmels Stjerne
Og Husets blide Lares havde gjettet
At Herskerinden kom ei meer igjen.
Amors Statue saae stille for sig hen,
Og Nattergalen sang i Laurbærlunden
Sin Klage over hende som var svunden.